

[Sigsgaard.]

interesser, der sidder i højsædet, det er dem, der har interesse i fordelagtige afskrivningsregler, dem, der har interesse i skifteholdsarbejde osv., kort sagt de små grupper, der sidder på den økonomiske magt, der i kraft af den økonomiske magt også har hovedindflydelsen på den politiske magt. Hvis de skal opretholde den hovedindflydelse, er det naturligvis vigtigt for dem, at der ikke bliver alt for megen politisk aktivitet i det flertal, som i dag ikke har så meget at skulle have sagt.

Man lærer i skolerne, at Danmark er demokratisk, at alle er lige osv., og man får indirekte fortalt, at vi har det bedst tænkelige system af alle. Dette bidrager selvfølgelig til, at vi passiviseres. Men her er der sket en udvikling på det sidste. Flere og flere er begyndt at tage ordene demokrati, indflydelse, kontrolmulighed og også ordet ansvar alvorligt og har forlangt dem praktiseret dér, hvor de nu selv arbejder, virker, studerer, eller hvad det nu kan være. Og så slår man bak fra flertallets side. Det ønsker man ikke. Man ønsker ikke for megen politisk aktivitet i befolkningens flertal, for så ville der nemlig nemt ske det, at den magtkoncentration, som vi oplever stadig stærkere, ville blive antastet, og at man aktivt fra flertallets side ville begynde at slås for et andet samfund. Hvis det skal undgås, må der altså ikke komme alt for mange oplysninger ud om, hvordan situationen egentlig er, hvad det er for en politik, der egentlig føres, og til gavn for hvem den føres. Det skal helst holdes lidt skjult, derfor ønsker man ikke lige muligheder for tilhængere og modstandere af fællesmarkedet f. eks., derfor ønsker man ikke et folketingsblad gratis sendt ud til alle husstande. Man har brug for en vis passivitet og en vis manglende viden om, hvad der egentlig foregår.

I denne situation er det ikke gjort med, som hr. Poul Dam gjorde det, at holde en pæn tale om, at vi burde være bedre, at folketingsrådet burde være bedre, at folketingsrådet burde gennemføre mere decentralisering osv. Det vil folketingsrådet ikke eller i alt fald kun yderst modstræbende gøre, fordi det er imod det mindretals interesser, som har mest magt her i landet, og det er selvfølgelig baggrunden for, at vi har mødt en massiv afvisning af de forslag, som vi har fremsat.

Det er vi ikke overrasket over. Man har nogle gange i pressen nævnt, at vi var skuffet over, at vores forslag blev afvist. Det er vi slet ikke, for vi er jo i de fleste tilfælde på forhånd klar over, at det vil gå sådan. Dermed være ikke sagt, at forslag som dem, jeg her har nævnt, ikke kan gennemføres. De kan gennemføres, og presset for at få dem gennemført vil vokse og vokse, man mærker det allerede i dag, og derfor reagerer man så frygtsoomt, som man gjorde f. eks. over for det lille forslag om kollektiv ledelse af børneinstitutioner. Den dag, presset bliver stort nok, den dag, man virkelig står sammen ude omkring om at få kravene igennem, kan man nå vidt, og så er man begyndt at bevæge sig henimod et andet samfund, et socialistisk samfund. Derfor må jeg i modsætning til dem, der harmdirrende taler imod udenomsparlamentariske aktioner, sige, at det er en helt naturlig demokratisk reaktionsmåde, at man demonstrerer, at man aktionerer, kort sagt at man er politisk aktiv også uden for valgdagene.

Den politiske udvikling i øvrigt er jo præget af de voksende modsætninger i samfundet, og det har vi også på det sidste oplevet en række eksempler på. Forleden dag diskuterede folketingsrådet spørgsmålet om adgangsbegrænsning til visse uddannelser. Hvad er baggrunden for det? Det er jo, at staten, samfundet, har brug for et stigende antal teknikere til at få det hele til at køre rundt, til at få teknologien til at udvikle sig videre, til at få erhvervslivet til at køre, og man skal helst have lydige teknikere. Men det har man svært ved at få, for en stadig stigende del af de uddannelsessøgende søger over til samfundsvidenskabernes og beskæftiger sig med en kritisk analyse af det samfund, som vi lever i, og prøver på at finde frem til alternativer. Nu skal de altså tvinges over i de mere teknisk betonedede fag, og derfor får vi et lovforslag her i folketingsrådet, der gennemfører et eksamensjageri, som vi ellers så småt var på vej til at slippe af med, og som ifølge formanden for Gymnasieskolernes Lærerforening ville gøre gymnasiet til en samling adgangskursus simpelt hen. Man er altså nødt til at foretage disse indgreb. Samtidig ved man naturligvis udmærket godt, at de vil skabe yderligere modsætninger i samfundet.

Jeg vil gerne nævne F. L. Smidths beret-